

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1827.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Τῇ 19 Σεπτεμβρίου.

Προεδρεύοντος τοῦ Κ. Ν. Ρενιέρη.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ,

Ἀνεγνώσθη ἀναφορὰ τῆς διορισθείσης Βουλευτικῆς ἐπιτροπῆς, διὰ νὰ ἐπεξεργασθῇ καὶ παρουσιάσῃ τὴν περὶ τῶν θεμάτων διάταξιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγκλείει τὸν περὶ θεμάτων ὀργανισμόν. Ταῦτοχρόνως ἀνεγνώσθη καὶ ἡ διάταξις τῶν θεμάτων. Κατὰ συνέπειαν ἀνεγνώσθη καὶ εἰς ὑποθετικὸς λογαριασμὸς τῶν ἐξόδων τῶν 7 θεμάτων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἀναβαίνων εἰς τὴν ποσότητα ἐνὸς σχεδὸν μυλλιονίου Γρ., καὶ ἐπομένως ὅτι ὅλαι αἱ θεματάρχαι τῆς Ἐπικρατείας ἀπαιτοῦσι τοῦλάχιστον 3 μυλλιούνια Γρ.

Μετὰ ἱκανὴν συζήτησιν ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ποσότης τῆς δαπάνης, ἡ ὁποία θέλει προστεθῇ εἰς τὴν μέχρι τούδε γενομένην εἶναι μικρὰ, καθότι αἱ πρὸς εὐταξίαν διωριζόμεναι ἐκτελεστικαὶ δυνάμεις καὶ ἤδη ὑπάρχουσι, πληροῦνται χωρὶς νὰ δύναται νὰ εἰσάγῃ τὴν εὐταξίαν δι' ἑλλείψιν τῶν διοικούντων. β' καὶ ἂν ἡ ποσότης αὕτη ἤθελεν εἶναι μεγάλη, τὸ ἐκ τῆς συστάσεως ὅμως τῶν θεμάτων καὶ τῆς καλῆς τῶν πραγμάτων διατάξεως ὄφελος ὑποστατούμενον ὡς πρὸς τὴν προσηκόν τῆς δαπάνης, εἶναι πολλῶ μεγαλύτερον. Διὸ ἐκρίθη ἀναγκαῖα ἡ σύστασις τῶν θεμάτων, διότι χωρὶς αὐτῶν δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εὐνομία, ἡσυχία καὶ ἀσφάλεια εἰς τοὺς πολίτας, καὶ οὔτε ἡ Διόκησις ἔχει τὴν εὐκολίαν νὰ ἐνεργῇ, μὴ ἔχουσα κατὰ τῶν διοικητῶν διωρισμένους, οἵτινες ἐπιφέροντες πρότερον Διοικήσεως νὰ ἐκτελῶσι τὰ διοικητικὰ χρέη. Ὅθεν ἀπεφασίσθη νὰ ἀσχληθῇ ἡ Βουλὴ εἰς τὴν ἐπίκρισιν τοῦ ὀργανισμοῦ τούτου καὶ ἀρχομένη ἀπὸ αὐτοῦ νὰ βασιανίσῃ αὐτόν, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ καιροῦ κατ' ἀρχὰς τῆς συνεδριάσεως νὰ ἐξοδεύεται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ συζήτησιν τῶν παραγράφων τοῦ ὀργανισμοῦ τούτου, ἕως ὅτου λάβῃ τὸ τέλος καὶ ἐπικυρωθῇ τὸ δὲ ὑπόλοιπον τοῦ καιροῦ τῆς συνεδριάσεως νὰ ἐξοδεύεται εἰς ἄλλας ἀναγκαίας ὑποθέσεις.

Ἐπυροβλήθη περὶ τῶν παραστατικῶν, ὅσα ἐπεκυρώθησαν ἀπὸ τὴν Βουλευτικὴν ἐπιτροπὴν, καὶ ἐγένετο δεκτὰ ἡ Βουλὴν, καὶ ἀπεφασίσθη ὅτι, ὅσα παραστατικὰ ἐπεκυρώθησαν παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς παμφηρῇ, καὶ ἤθελε

παρουσιασθῇ κάμμία ἀναφορὰ ἐναντίον τινὸς Βουλευτοῦ, ἀφορῶσα τὴν ἀναίρεσιν τοῦ παραστατικοῦ τοῦ, νὰ εἶναι διόλου ἀπαράδεκτος. Ὅσα δὲ ἐκ τῶν διαφιλονεικουμένων ἐπεκυρώθησαν μὲν παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειόνων, τινὰ δὲ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἔδωκαν ἔγγραφον ἐναντίαν γνώμην, ἐκείνοι, τῶν ὁποίων τὰ παραστατικά δὲν ἐκυρώθησαν, ἔχουν δικαίωμα ἐντὸς τεσσαράκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν νὰ ἀναφερθοῦν εἰς τὴν Βουλὴν, παρουσιάζοντες ὅσα ἀποδείξεις δυνηθῶσι πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ δικαίου τῶν μετὰ δὲ τὴν ῥηθεῖσαν προθεσμίαν, εἰν ἤθελον ἀναφερθῇ, εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀναφορά τῶν.

Τῇ 20 Σεπτεμβρίου.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ,

Παρατηρήθη ὅτι, ἐπειδὴ ἡ Βουλὴ ἀσχολεῖται καθ' ἑκάστην εἰς τὰς περὶ τῶν γενικῶν τῆς πατρίδος συμφερόντων σκέψεις, δὲν εὐρίσκει ἱκανὸν καιρὸν νὰ ἀκούῃ τὰς ἀναφορὰς τῶν εἰς αὐτὴν ἀναφερομένων πολιτῶν, οἵτινες λαμβάνουσιν ἐκ τούτου αἰτίαν νὰ παραπονῶνται, οὔτε εἶναι πάλιν δίκαιον νὰ ἀμελῶνται, ἢ νὰ ἀναβάλλωνται ἐπὶ πολὺ αἱ διδόμεναι ἀναφοραί. Ὅθεν ἐβάνη εὐλογον νὰ ἀποφασισθῇ νὰ προσδιορισθῶσι δύο ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος, κατὰ τὰς ὁποίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως μέχρι τέλους τῆς συνεδριάσεως νὰ ἀναγινώσκονται αἱ ἀναφοραί.

Ἐνεκρίθη ἡ πρότασις καὶ ἀπεφασίσθη, ὅτι τὴν τετάρτην καὶ τὸ σάββατον νὰ ἀσχολεῖται ἡ Βουλὴ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀναφορῶν.

Ἀνεγνώσθη ἐν μέρος τοῦ περὶ θεμάτων ὀργανισμοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ § Ζ' ἐγένετο ἱκανὴ συζήτησις περὶ θέσεως νόμου ἀφορῶντος τοὺς φυγόντας ἐκ τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ τοὺς νεήλυδας, αὐ δηλαδὴ εἶται πρῶτη ν' ἀπολαμβάνουν ἐπίσης τὰ αὐτὰ δικαίωματα μετὰ τῶν διαμενόντων ἐν τῇ Ἑλλάδι Ἑλλήνων καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους ἀγωνιζομένων παντοιοτρόπως.

Ἡ πρότασις αὕτη ἐδρανήθη ἱκανὰ, καὶ ἐπειδὴ εἰς τοῦτο ἀπαιτοῦντο τροπολογίαι πολλαί, καὶ σκέψεις ὀριμωτέραι, ἀπεφασίσθη ὅτι ἕκαστος τῶν ἀντιπροσώπων νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς προτάσεως ταύτης, καὶ νὰ ἐθέσῃ ὅστις θέλει γνώμην ἢ ἐγγραφῶς, ἢ καὶ προφορικῶς.

Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπ' Ἀριθ. 465, διὰ τοῦ ὁποίου λέγει ἡ Κυβέρνησις ὅτι διὰ τὴν ἀτάξειαν τοῦ περὶ τελωνίου νόμου εἰς τὰς εἰσαγα-

μένους καὶ ἐξαγομένους ὕλας τὰς πρὸς ναυπηγίαν, συνελθόντες οἱ Γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας εἰς συμβούλιον καὶ ἐπιταγὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἔδωκαν γνώμην νὰ λαμβάνεται τὸ τελώνιον εἰς ὅποιον τόπον κατασκευάζεται τὸ πλοῖον, νὰ μένῃ ὅμως εἰς μεσέγγυον, ἕως ὅτου ν' ἀποφασισθῇ διὰ νόμου εἰς ποῖον θέλει μένει τὸ δικαίωμα τοῦτο. Ἡ Κυβέρνησις ζητεῖ τὴν περὶ τούτου γνώμην τῆς Βουλῆς. Ἐμείνεν εἰς σκέψιν.

Ἀνεγνώσθη καὶ ἄλλο ὑπ' Ἀριθ. 467, εἰς τὸ ὅποιον ἐγκρίνεται ἀναφορὰ τοῦ κυρίου Δημάκη Ἱερομνήμονος, μέλους τῆς ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν δασμῶν τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐπιτροπῆς, ζητοῦντος τὴν διασάφισιν, εἰς τί ἐπὶ ᾧ ἐννοοῦνται τὰ 8 0/0 εἰς τὴν ἀγορὰν, ἢ εἰς τὴν πώλησιν, καὶ πόσα θέλουν πληρόνεσθαι διὰ τὰς πραγματείας ὅσαι μεταφέρονται ἀπὸ πλοῖον εἰς πλοῖον, καὶ ὅσαι ἐκβαίνουσι εἰς τὸ Καθαρτήριο, καὶ ὅσαι πάλιν μένουσι διὰ μετακόμισιν (τρέανσιτον). Ἡ Κυβέρνησις ζητεῖ τὴν περὶ τούτου γνώμην τῆς Βουλῆς.

Ἐδόθη εἰς τὴν ἐπὶ τῶν δύο Γραμματειῶν τῆς Ἐπικρατείας διαρκῇ Βουλευτικῇ ἐπιτροπῇ διὰ νὰ ἐπεξεργασθῇ τὴν προεκδοθεῖσαν νέαν διάταξιν τῶν δασμῶν, καὶ νὰ ἐπιδιωρῶσιν τὰς ἐλλείψεις αὐτῆς καθυποβάλλουσα εἰς τὴν ἐπίκρισιν τῆς Βουλῆς.

Τῇ 22 Σεπτεμβρίου.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ,

Ἀνεγνώσθη ἀναφορὰ τοῦ κυρίου Παναγιωτάκη Ν. Λοιδωρίκη, προβάλλοντος νὰ προσκληθῇ ἡ Κυβέρνησις διὰ νὰ ἐπιφορτίσῃ τὸν διορισθόμενον διοικητὴν τοῦ θέματος τῆς νήσου Τήνου διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν κατασκευὴν ἑνὸς μνημείου ἀναλόγου εἰς τὴν δοξάν καὶ ἀθανασίαν τοῦ ἀειμνήστου ἀρχηγοῦ Καζαϊσκάκη, εἰς τὸν ὅτιον διοικητὴν θέλει παραδώσει ὁ ἀναφερόμενος τὰ εἰς χεῖρας του εὑρισκόμενα Γρ. 800, τὰ ὅποια τοῦ ἐνεπιστεύθησαν ἐπ' αὐτῷ τῷ σκοπῷ. Ἐστάλη περὶ τούτου προδούλευμα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὴν αἰτησίαν του.

Κατὰ συνέπειαν τούτου ἐπρόβαλε καὶ ὁ Κ. Ἐμμ. Σπυριδωνος ὅτι εἶχε διορισθῇ παρὰ τῆς προπαρελθούσης Διοικήσεως νὰ κατασκευάσῃ μνημεῖον διὰ τὸν Κ. Θάνον Κανακάρην εἰς τὴν νήσον Τήνον, ὅπου ὦν τότε ἑπαρχος ἔδωκεν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Πύργου Γρ. 250 πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε δὲν κατεσκευάσθη. Καὶ ἀπεφασίσθη νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ ἡ τότε γενομένη ἀπόφασις τῆς Διοικήσεως.

Ἐγχώριοι Εἰδήσεις.

Ἐξ Αἰγίνης, 28 Ὀκτωβρίου.

Ὀκτὼ ἡμερῶν εἶδον ἐκ Κερκύρας ἔχομεν ἐνταῦθα ὅτι ὁ ἐξοχώτατος καὶ σεβαστὸς ἡμῶν Κυβερνήτης κατὰ τὴν 17 [29] τοῦ Σεπτεμβρίου εὐρίσκετο εἰς Παρίσια, ὅθεν ἔμελλε μετ' ὀλίγας ἡμέρας ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Γενεύαν τῆς Ἑλληνίας, κακεῖθεν κατευθεῖαν εἰς τὴν Ἑλλάδα χωρὶς κάμμιαν ἀναβολήν.

— Ἡ Ἀγγλικὴ φρεγάτα Κάμβριαν διαβᾷσα πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴν νήσον μας ἀπεβίβασε πολλοὺς αἰχμαλώ-

τους Ἕλληνας, οἵτινες εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἐν Νεοκάστρῳ γενομένης τὴν 8 τοῦ ἐνεστῶτος ναυμαχίας ἐσώθησαν ἐπὶ τῶν συμμαχικῶν πλοίων. Εἰς ἐξ αὐτῶν δουλεύων εἰς τὴν ναυαρχίδα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου μᾶς ἐδιηγήθη ὅτι ἡ ἀφορμὴ τῆς μάχης ὄχι μόνον ἐδόθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ συνωδεδύθη καὶ μετὰ περιστάσεις τριμερῆς βαρβαρότητος. Ὅταν ὁ Ἀγγλος ναύαρχος ἔστειλε πρὸς τοὺς Τούρκους τὸν ποδότην Πέτρον Μήλιον καὶ τινα ἄλλον ἀξιωματικὸν Ἀγγλόν ὡς κήρυκας, ὁ ναύαρχος τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου Μουχαρέμπεης ἐπερόσταξε νὰ λάβουν τὰ γράμματα ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν κηρύκων τούτων χωρὶς νὰ τοὺς συγχωρηθῇ ν' ἀναβοῦν εἰς τὸ πλοῖόν του· ἐνῷ δὲ οὗτοι ἔστρεψαν μετὰ τὴν βάρκαν διὰ ν' ἀναχωρήσωσιν, ὁ Μουχαρέμπεης αὐτὸς ἔρριψε πρῶτος τὰς δύο πιστόλας του κατὰ τῶν κηρύκων, καὶ κατὰ τὸ παράδειγμά του οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πιστολίζοντες τοὺς ἐφόνευσαν καὶ τοὺς δύο. Τοῦτο ἐμπορεῖ νὰ φανῇ παράξενον εἰς πολλοὺς, μάλιστα διότι ὁ Μουχαρέμπεης πρῶτος τὴν ἐπιούσαν τῆς μάχης ἐλθὼν πρὸς τὸν κύριον Κοδριγκτῶνα ἀπελογοῖτο ὅτι τὸ κακὸν προήλθεν ἀπὸ λάθος ἀπλοῦν. Ἀλλ' ὅσοι γνωρίζουν τὸν χαρακτῆρα τῶν Τούρκων, δὲν θέλουν θαυμάσει διὰ τὴν τόσον ἐπίσημον ἀναισχυντίαν τοῦ Μουχαρέμπεη.

Ἀπὸ τὸν αὐτὸν αἰχμαλώτην πληροφοροῦμεθα ὅτι οἱ Τούρκοι πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἡτοιμάζοντο εἰς πόλεμον καὶ κἀνεῖς ἐξ αὐτῶν δὲν ἀμφίβαλλε περὶ τῆς νίκης, ἀν' ἡ μάχη ἐγίνετο εἰς τὸν λιμένα τοῦ Νεοκαστροῦ. Μόλου τοῦτο ὁ μὲν Μουχαρέμπεης καὶ ὁ Γάλλος διευθυντὴς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου κύριος Λετελλιέρ ὀλίγας στιγμὰς μόλις ἐνέμειναν εἰς τὴν μάχην, καὶ ἀπέβησαν αἰσχυρῶς εἰς τὴν ξηράν· ὁ δὲ τοῦ Βυζαντινοῦ στόλου ναύαρχος Ταῖρπατας ἐπολέμησε μετ' ἰκανὴν ἀνδρείαν. Ὁ δὲ Χουσεῖμπεης, ἀλβανὸς ναύαρχος τοῦ Βυζαντινοῦ στόλου, Ἀλβανὸς τὸ γένος, ἐπέμεινε πολεμῶν μετὰ γενναιότητα καὶ μεγαλοψυχίαν ἕως οὗ ἐπληρώθη βαρέως, καὶ οὕτω μετεκομίσθη ἀπὸ τοὺς περὶ αὐτῶν εἰς Νεόκαστρον.

— Ἐν δίκροτον Τουρκικόν (καὶ περὶ τούτου ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἀξιόπιστον μέρος) ἀντεστάθη μετὰ τόσην ἀπελπισίαν εἰς τὴν μάχην, ὥστε δὲν παρεδόθη εἰμὴ ἀφοῦ ἐφονεύθησαν 650 ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῷ Τούρκους, καὶ κατεχαλάσθη τόσον ἀπὸ τὸν κανονοβολισμὸν, ὥστε δὲν ἔμεινεν οὔτε μιᾶς σπιθαμῆς τόπος εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του ἀκτύωτος.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος.

Μετ' ὅσην χαρὰν ἤκουον τὸν ἀξιοχειροκρότητον λόγον τοῦ ἀγαθοῦ καὶ σπανίου Ἑλλήνος Τρικούπη κατὰ τὴν 15 τοῦ παρόντος μηνὸς, ἄλλην τόσην λύπην αἰσθάνθη, καὶ ἔπρεπε νὰ λυπηθῇ, ἐνῷ ὁ χριστιανὸς του, ἀράμενος τὸν σταυρὸν τοῦ κυρίου, ὑπερεδόξαζε τὸ ὄνομά του εἰς τὴν Τριπολιτσάν, Ναύπλιον καὶ λοιπὰ, καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν νὰ μὴ φανῇ πάντεώς μὴτε σταυροφορῶν, μὴτε δοξολογούμενος.

Κινοῦμαι εἰς θαυμασμὸν, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐθαύμασαν, πῶς διέφυγε τὸ μνημονικὸν τοῦ καλοῦ πατριώτου ἡ Ἀκρό-

ποὺς Ἀθηναίων, καὶ ὁ περίφημος Μαραθῶν, διὰ τὰ μὴν εἶπα τὰ κατὰ Φαληρέα καὶ Πειραιᾶ, ὅπου δεκατέσσαρες χιλιάδες Τούρκοι ἀπέθανον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων (κατὰ τὴν πληροφορίαν ὅπου ἐλάβομεν ἐκ στόματος τοῦ πασσᾶ) ἐπὶ τῆς ἀρχηγίας τοῦ μεγάλου Καραϊσκάκη;

Ἐπειδὴ πειράζεται, καὶ πειράζεται τὰ μέγιστα ἡ φιλοτιμία τῶν Ἀθηναίων, καὶ τῶν ὅσοι ἔχυσαν αἷμα εἰς τὰ χεῖρα τούτα, ἀναγκάζομαι [*] νὰ ἐνθυμίσω ἐν κεφαλαίῳ ἑκάστον, αἰτούμενος συγνώμην παρὰ τοῦ φίλου Τρικούπη· φιλόατὴ γὰρ ἡ πατρίς, καὶ ἡ φιλοτιμία ἀνίκητος: νὰ ἐνθυμίσω τὰς πράξεις τὰς μεγάλας, καὶ τῶν ὄντι ἡρωϊκὰς τούτων τῶν πολιτῶν. Σύμφυχοι καὶ συμπαρόντες συναγίσταται μὲ τοὺς ἄλλους ἀπὸ πρώτης φωνῆς τῆς πολιμικῆς Ἑλληνικῆς σάλπιγγος, ἀφοῦ ἀπέκλεισαν τοὺς ἐχθροὺς εἰς τὸ φρούριον, καὶ ἐκράτησαν διαιτῇ σχεδὸν στενὴν πολιρκίαν, ῥίπτονται τέλει πάντων ἐξ ἐφόδου ἐπὶ τὰ τείχη, κυριεύουσι τοὺς προμαχῶνας τοῦ νεοῦ, πίπτουσιν ἐνδόξως πεντακόσιοι νῆσι: καὶ ἰδοὺ ἡ Ἀκρόπολις παρὰδίδεται εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἀθηναίων. Παρομοίαν πράξιν ἡ Ἑλλὰς, εἶναι ἀναντίρρητον, δὲν ἔχει ἄλλην νὰ καυχῇ· οὐδὲ δύναται τις νὰ ἀρνηθῇ, ὅτι τὸ φρούριον Ἀθηναίων ἐχρημάτισε ψυχὴ τῆς ἀνατολικῆς ὅλης Ἑλλάδος.

Ὁ πασσᾶς τῆς Εὐρίππου Ὁμέρης ἐπιτίπτει κατὰ τῆς Ἀττικῆς [τῷ 1824 μηνὶ Ἰουλίῳ] μὲ στρατὸν. Ἐξ χιλιάδων ἐκλεκτῶν καὶ ὁ ἀνδρείος Γκούρας ἀπαντᾷ τὸν ἐχθρὸν μὲ τριακοσίους ἄνδρας εἰς Μαραθῶνα, ἔνθα γενεμένης μάχης ἀπὸ πρώτης ἕως δειλῆς, τρέπεται εἰς φιλίαν ἄτιμον ὁ ἐχθρὸς καὶ βλέπεις πρᾶγμα τῶν ὄντι ἐξαισίον, οἱ τριακόσιοι νὰ φυγαδεύουν καὶ νὰ καταδιώκουν μὲ μεγάλην φθορὰν τοὺς ἐξ χιλιάδας ἀπολισμένους ἐχθροὺς! Ἡ πράξις αὕτη δὲν ἔδωκε τὸ τυχὸν βάρος εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος.

Τέλος πίπτει τὸ Μεσολόγγιον, καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐπιχερμένος, ἐπέρχεται εἰς τὴν Ἀττικὴν μὲ ὅλας τοὺς δυνάμεις. Πολιορκεῖται τὸ φρούριον ἀπὸ τὴν ὑπερέχουσαν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ οἱ ἀποκλεισμένοι Ἕλληνες ὑποφέρουσι τὰ πικρότατα κακὰ δεινότητος πολιορκίας. Ὁ ἐχθρὸς ἀπελπισμένος ἀπὸ κάθε ἄλλο μέσου διὰ τὴν καρτεροψυχίαν καὶ τὸ φιλελεύθερον τῆς φρουρᾶς, σπεύδει νὰ κυριεύσῃ τὸ φρούριον μὲ ὑπονόμους· ὥστε κατὰ συνέχειαν ἀδιάκωπον ἐξ ὅλων μῆνας ἐνασχολεῖται εἰς ἱπονομίας, τάφρους, εἰς χάνδακας μὲ τὴν μεγαλητέραν καὶ προθυμίαν καὶ δύναμιν. Εἰς ἀπάντησιν τούτων ὅλων καὶ ἀναγερτῶν, ὅποια ἄρα ἐργασίαι πολέμοιοι νομίζετις νὰ ἐγένοντο παρὰ τῶν τάλαιπάρων ἀποκλεισμένων; Ὁ ἐχθρὸς μόνος, ὅστις ἔλαβε πραγματικὴν ἀποδείξιν τῆς ἀνδρείας μας, ἐγνώρισεν ἐντελέστερον. Ἐπολιορκήθη παρὰ τοῦ ἰδίου τὸ Μεσολόγγιον ἀπὸ ξηρᾶς μόρας, ἀλλ' εἶχεν ἐλευθέραν καὶ ἀνοικτὴν ὅλην τὴν θάλασσαν, καὶ δὲν ἐ-

στερεῖτο οὐδὲν ἀναγκαῖον. Ἀφοῦ δὲ ἐπολιορκήθη ἀπὸ τῶν Ἰμωραήμων καὶ κατὰ θάλασσαν, δὲν ἀντέχει πλέον τῶν τριακόντα ἡμερῶν, καὶ πίπτει εἰς τὸν ἐχθρὸν. Αἱ Ἀθηναὶ ὅμως πολιορκημέναι πανταχόθεν στενῶς, ἐστεροῦντο τὰ πάντα. Τὰ κανόνια καὶ αἱ βόμβαι πίπτουσιν κατὰ πετρῶν ὅλαι, κατεχαλάζοναν τὸν ὀρίζοντα τοῦ φρουρίου, προξενούσαι ἐκτὸς τοῦ τρόμου καὶ μεγάλην φθοράν. Ἀλλ' ἐκεῖ εἰς Μεσολόγγιον ἡ γῆ οὔσα βαλτώδης καὶ ὑγρὰ, ἐδέχeto αὐτὰς εἰς τὰ βάθη, καὶ ἡ βλάβη ἡ δὲν ἐγένετο παντελῶς, ἡ ἐγένετο μικροτάτη. Διήρκεσαν ἰδὼ αἱ ζωοτροφίαι μόλις τέσσαρας μῆνας, καὶ τοῦ λοιποῦ μόνον τὸ σιταροκριθάρητον ἡ μὴν ζωοτροφία εἰς διάστημα ἑπτὰ ὅλων μηνῶν· ἐκεῖ δὲ ἅμα ἦλθεν ἡ ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων, ἦλθε καὶ ἡ πτῶσις. Οἱ πληγωμένοι πολλοὶ, καὶ ὁ ἰατρὸς δὲν ἔχει τὰ πρὸς θεραπείαν· ἔλλειψις γενικὴ. Ἐμπίπτει νόσος ἐπιδημικὴ, γυμνότης ἐπικρατεῖ εἰς ὅλους, καὶ ὁ χειμὼν ἐπαυξάνει καὶ βλέπεις τὸ μόνον ἐλεεινὸν θέαμα, νοσοῦντας χωρὶς ἱατρικὰ καὶ βοήθειαν: κρουμένους καὶ τρέμοντας χωρὶς ἐνδύματα καὶ περίθλαψιν, ἀδυνάμους καὶ ἀσθενεῖς χωρὶς τροφὴν οὐδεμίαν, διψῶντας χωρὶς νερόν, ὅπως ἦν τὸ δεινότερον. Μία μετρημένη ὁκτὰ νερόν ἐδίδοτο εἰς τὸν καθένα τὸ ἡμερονύκτιον ὅλον, καὶ διὰ τὰ πῖν καὶ διὰ τὰ ζυμώσῃ τὸ ψωμί τοῦ [τὸ ὅποῖον μὲ πολὺν ἰδρώτα ἄλεθεν εἰς χειρόμυλον] καὶ νὰ προπλύνῃ τὰς χεῖρας τοῦ ἀπὸ τὴν ῥύπον. Ἡ τάλαιπωρία καὶ κακοπάθεια εἰς ποῖον βαθμὸν ἐφθασαν δὲν δύναμαι νὰ τὸ παραστήσω. Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως δὲν ἐσμικρύνθη ἡ καρτερία, δὲν ἐλαττώθη ἡ γενναίωσις, δὲν ἔλειψαν οἱ κόποι καὶ ἀνδραγαθίαι· ἐκτὸς τῶν καταβληθέντων εἰς τὴν ἀποματαίωσιν καὶ ἀνατροπὴν τῶν ἐχθρικών ὑπονόμων, τάφρων, χάνδακῶν καὶ λοιπῶν, ἐγένοντο καὶ συχναὶ ἐξορμήσεις καὶ ἐπιθέσεις προσωπικαὶ κατ' αὐτῶν ὥστε, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἰδίου Κικυταχῆ, τρεῖς καὶ ἡμίσειαι χιλιάδες ἀπέθανον ἄνδρες ἀπὸ τὸ πῦρ καὶ τὴν μάχαιραν τῶν ἀποκλεισμένων. Τέλος συμβαίνει ἡ δυστυχία ἐκείνη τῶν 24 Ἀπριλίου, καὶ γενικὴ ἀπελπισία κυριεύει ὅλους περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ φρουρίου, καὶ τῶν ἀποκλεισμένων ἀτομικῶς· ἡμεῖς ὅμως ἀτρέστοι εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, ἀνένδοτοι εἰς τὰς ἀπειλάς τοῦ, ἐπιχειροῦμεθα θάρραλαίως ὑπονόμους πρὸς καταστροφὴν τοῦ φρουρίου, καὶ οὕτω νὰ ἐξέλθωμεν μὲ τὰ ὅπλα εἰς χεῖρας διὰ μέσου τῶν ἐχθρικών ὀχυρωμάτων καὶ τάφρων. Ἡ φήμη αὕτη φθάνει εἰς τὸν ἐχθρὸν, καὶ ἐκπλήττεται· ἔρχεται καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους, καὶ ἰδοὺ ἀμέσως διαταγὴ, περυστάζουσα οὕτω: «Ἐπειδὴ τὰ μνημεῖα τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος εὐρίσκονται εἰς τὸ φρούριον, πολυπόθητα εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον, ἐπιθυμῶ νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τὸν ὄλεθρον τοῦ πολέμου· διὸ νὰ ἐξέλθετε κατὰ τὴν ἐγκλεισμένην συνθήκην κτλ.» ἡμεῖς δὲ ἀπορρίπτοντες τὴν διαταγὴν, ἐξηκολουθοῦμεν τὰς ἐργασίας μας, πράττοντες ἀξίως τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος, μηδὲν παραλείποντες διὰ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος, ἐξ ὧν εὐδύνατο νὰ εὐχρηθῇ ἕκαστο· πατριώτης. Ἀλλὰ μέσα ἄλλα ὑπέρτερα τῆς περιθυμίας καὶ προαιρέσεως ἡμῶν κατορθοῦσι τὴν παράδυσιν τοῦ φρουρίου, καὶ ἡμεῖς ματαιωθέντες εἰς τοὺς σκεπούς μας, χάνομεν τὴν δύξαν, διὰ τὰ μὴ χαθῶσιν αἱ ἀρχαιοότητες.

[*] Καὶ τοῦτο γίνεται διὰ τὸ νὰ νομίζω εὐπόλητον καὶ σημαντικὸν τὸν Κ. Τρικούπη, τοῦ ὁποῦν ἡ σίστασις ὁποῦνδήποτε πράγματος εἶναι ὑποδοχῆς ἀξία καὶ πίστεως παρὰ πάντας.

Διὰ τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἀθηνῶν γίγνεται εἰς ἡμᾶς τόση ἀδικία, ὥς-
 τε μὴ μνημονεύμεθα εἰς τὸ μνημόσυνον καὶ τῆς Τριτο-
 πύλας καὶ Ναυπλίου, τὰ ὅποια ἔπασσον εἰς χεῖρας Ἑλ-
 λήνων ἀναιμωτί; Δὲν ζηλεύομεν τοὺς Μεσολογγίτας διὰ
 τὴν δόξαν τῶν διότι δὲν ἔλαβον τὴν αὐτὴν τύχην με ἡμᾶς,
 ὡς ἀφροντίσωσιν ἄλλοι, ὥστε νὰ τοὺς βιάσωσι νὰ παρα-
 δώσωσι τὸν καὶ ἀβλαβὲς τὸ Μεσολόγγιον, ὡς πολυπό-
 θον εἰς τὸν πολιορκημένον κόσμον.

τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1827, ἐν Αἰγίνῃ.

Διονύσιος Σουρμελῆς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐκ Λονδίνου, 3 Σεπτεμβρίου.

Κατὰ τὰς ἐκ Βογότας εἰδήσεις, αἵτινες φθάνουν ἕως
 14 Ἰουλίου, ὁ ἐθνικὸς τῆς Κολομβίας σύλλογος εἶχεν
 ἀπαρρίψει τὴν παραίτησιν τοῦ ἐλευθερωτοῦ, ὅστις ἐμελλε
 νὰ ὑπάγῃ εἰς Βογόταν διὰ νὰ ὀρκισθῇ, καὶ περιεμένετο ἀ-
 νυπομόνως, διότι ἠλπίζετο ὅτι ἡ παρουσία τοῦ ἤθελε καλῶ-
 παύσει ὅλας τὰς πολιτικὰς διχονοίας, αἱ ὅποιαι διασχί-
 ζουν τὸ ἔθνος. Ἐκήρυξε δὲ ὁ ἐθνικὸς σύλλογος ἀμνηστίαν
 εἰς τὰ γεγονότα τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ ἐπομένως εἰς τὰ συμ-
 βάντα εἰς τὸ βοηθητικὸν τοῦ Περού στρατεύμα.

Τὴν 4 Ἰουλίου ὁ πρόεδρος Βολιβάρος εἶχεν ἐκδώσει
 τὴν ἐξῆς διακήρυξιν ἐκ Καρακκάς πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς
 ἐπαρχίας Βενεζουέλας.

“ Ἡ ψῆφός σας μ’ ἐκάλεσεν εἰς τὴν Κολομβίαν διὰ νὰ
 χρησιμεύσω εἰς τὸ ν’ ἀποκαταστήσω μεταξὺ ὑμῶν τὴν εὐ-
 ταξίαν καὶ τὴν ὁμόνοιαν. Τὸ ἀρεστότερόν μου χρέος ὑπῆρ-
 ξε νὰ ἀφιερῶ εἰς τὴν γεννήσασάν με πατρίδα, καὶ νὰ
 πολεμῶ τοὺς ἐχθρούς σας. Ἐπροχώρησα ἕως εἰς τὰς πλέον
 ἀπομακρυνμένας ἐπαρχίας τῆς Ἀμερικῆς. Ὅλοι μου
 αἱ πράξεις σκοπὸν εἶχον τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν δόξαν τῆς
 Βενεζουέλας καὶ τῆς Καρακκάς. Ἡ προτίμησις αὕτη ἦτο
 δικαία, καὶ τὸ ὁμολογῶ, ἔσωσα τὴν Κολομβίαν καὶ τὴν
 Ἀμερικὴν ἀλλὰ μὴ πιστεύετε ὅτι ἀπομακρύνομαι ἀπὸ
 ὑμῶν μὲ σκοποὺς φιλοδόξους.

Δὲν ὑπάγω εἰς τὰ ἄλλα θέματα τῆς πολιτείας διὰ
 ν’ αὐξήσω τὴν ἐξουσίαν μου, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐμποδίσω μήπως
 ὁ φθείρων αὐτὰ ἐμφύλιος πόλεμος φθάσῃ ἕως εἰς σᾶς.
 Δὲν ὀρέγμαι οὐδὲ τὴν προεδρίαν τῆς κυβερνήσεως, ἐπι-
 φθονοῦν ἀπὸ ἄλλους Κολομβίους, καὶ σᾶς ὑπὸ τυχον ὅτι
 εὐθὺς ὡς συνέλθῃ ὁ μέγας σύλλογος καὶ μετέλθῃ τὴν ἀγα-
 θοποιαν δυνάμιν τοῦ ἐφ’ ὑμᾶς, θέλετε μὲ εἶδεῖ πάντοτε
 ἐπὶ τῆς γῆς τῶν προπατόρων μου, τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῶν
 φίλων μου, ὅπου θέλω σᾶς παραμνηθεῖ εἰς τὰς κοινὰς δυ-
 στυχίας, τὰς ὁποίας μᾶς ἐπροξένησαν ὁ πόλεμος καὶ ἡ
 ἐπαναστάσις. Κάτοικοι τῆς Καρακκάς, γενναῖοι πολῖται
 τῆς Καρακκάς, ὅλος ὁ πόθος μου θέλει εἶναι νὰ φυλάξω
 τὸ πολῦτιμον τοῦτο ὄνομα τοῦ πολίτου, ἡ ἰδιωτικὴ μεταξὺ
 ὑμῶν ζωὴ θέλει κάμει τὰς ἡδονὰς καὶ τὴν δόξαν μου.

„ Βολιβάρος. „

(Ταχυδρόμος.)

Ἡ ἐφημερὶς τῆς Νεαπόλεως τῆς 5 Σεπτεμβρίου Ν.
 περιέχει τὴν ἀκόλουθον τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως δια-
 κοίνωσιν περὶ τὸ ἐμπόριον τῶν σκλάβων ἀναφερομένην.

Τὸ Α’ Ἀρθρον λέγει ὅτι πᾶς σκλάβος θέλει εἶναι ἐ-
 λεύθερος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας πατήσῃ εἴτε εἰς τὴν αὐτοκρατορι-
 κὴν ἐπικράτειαν, εἴτε εἰς πλοῖον Αὐστριακόν. Καὶ εἰς ξέ-
 νην γῆν ὁμοίως ἐλευθεροῦνται ἀπὸ τῆς παρὰδοχῆς εἰς Αὐ-
 στριακὸν ὑπῆκοον.

Ἀρθρον Β’. Πᾶς Αὐστριακὸς ὑπῆκοος, ὅστις πειράζῃ
 τοῦ σκλάβου τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν, ἢ τὸν μεταπωλῇ
 ἐντὸς, εἴτε ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας καὶ πᾶς Αὐστριακὸς
 πλοίαρχος, ὅστις μετακομίζων ἕνα ἢ πολλοὺς σκλάβους,
 πειράζῃ ἢ ἀρίνη εἰς τὸ πλοῖόν του νὰ πειράζεται ἢ προ-
 σωπικῇ των ἐλευθερία, γίνεσθαι ἔνοχος δημοσίου ἐγκλή-
 ματος τιμωρουμένου ἀπὸ τοὺς νόμους μὲ δύο ἕως εἴκο-
 σι ἐτῶν φυλακὴν.

Ἀρθρ. Ε’. Ταῦτα τὰ μέτρα ἐφαρμόζονται εἰς τοὺς
 αἰχμαλώτους, νομιζομένους σκλάβους ἀπὸ μίαν τῶν δύο
 ἐμπολέμων δυνάμεων.

— Ὁ κόμης Στρόγγνοφ, ὅστις ἐχρημάτισε Πρέσβυς
 τῆς Ῥωσσίας εἰς Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὰς δεινὰς
 περιστάσεις, καὶ ὅστις ἀπὸ τινος καιροῦ διέτριβεν εἰς
 Βερολίον, λέγεται ὅτι ἐπροσκήθη κατὰ τὰς ἀρχὰς
 τοῦ Σεπτεμβρίου εἰς Πετρούπολιν.

— Γράβουν ἐκ Νεουόρκου ἀπὸ 9 Αὐγούστου ὅτι οἱ
 Οὐαννεδαγοὶ Ἰνδοὶ ἤρχισαν τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ὀ-
 μοσπόνδων Πολιτειῶν. Οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι συνιστοῦν φυλὴν
 τινα ἰσχυρὰν κατοικοῦσαν παρὰ τὸν ποταμὸν Μισισσι-
 πῖ. Οὗτος ὅμως ὁ πόλεμος δὲν θέλει τελειώσῃ ἀλ-
 λοῦ εἰμὴ εἰς τὸ νὰ φέρῃ καὶ αὐτὸ τὸ ἔθνος εἰς τὸν
 ἀνθρωπισμόν. Πόσον ἀγάγε δὲν ἤθελεν ὠφελήσῃ καὶ τὸ
 Ὀθωμανικὸν γένος παρόμοιος πόλεμος τὴν σήμερον μὲ
 τὴν Εὐρώπην;

— Ἡ πόλις Τόκα ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Ῥωσίᾳ κειμένη,
 πολλὰ ὀνημαστὴ διὰ τὰ πλούτιά της μεταλλεῖα τοῦ
 χαλκοῦ, κατεστράφη ὁλόκληρος σχεδὸν ἀπὸ σεισμοῦ.

— Τὸ ἐν Περσίᾳ Ῥωσικὸν στρατεύμα ἐδοκίμασε
 κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος πολλὰς δυστυχίας. Τὸ ἰπ-
 πικὸν ἐνίκηθη δύο φορὰς κατὰ κράτος ἐμπροσθεν τοῦ
 Ἐριβᾶν ἀπὸ τῶν Περτῶν, ὅπου ἐχάθησαν, ὡς
 λέγεται, ὀκτὼ χιλιάδες Ῥῶσοι. Τὰ στρατεύματα
 ὑπέφερον πολὺ ἀπὸ τὰς ἀσθενείας, καὶ μάλιστα ἀπὸ
 τὴν δυσεντερίαν. Ἡ ὀπισθοδρόμησις ἦτο ἀναγκαία, κα-
 θὼς καὶ ἔγινεν ἐντεῦθεν τοῦ Ἀράξου, ἀλλὰ μετὰ τὴν
 ἐνδυνάμωσιν ἀπὸ νέα στρατεύματα ἡ ἐκστρατεία πάλιν
 ἐξακολουθεῖται καὶ δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι θέλει γί-
 νει μὲ ἔκβασιν.

Δύο μέγισται δυνάμεις ἐνεργοῦν ἐπὶ τῆς Ἀσίας, ἡ
 μὲν ἐξ Ἀρκτου, ἡ δὲ ἐκ Μεσημβρίας, καὶ ἴσως εἰ
 δύο βραχίονες εἰς ὅχι, πολλὰ μακρὴν ἐπιτοχὴν συναφ-
 θῶσι διὰ νὰ ἐναγκαλισθῶν καὶ τὴν γηραιάν ταύτην
 ἡπειρον εἰς τοὺς κόλπους τοῦ πολιτισμοῦ.